

แนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดการใช้คำช่วยภาษาญี่ปุ่น
ในรายวิชาภาษาญี่ปุ่น 2 ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น
ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

A Study of Guidelines for Solving Errors of
Using Particles in Japanese 2 of First year students
(Japanese Major), Faculty of Humanities
and Social Sciences, Sisaket Rajabhat University

(Received: Sep 13, 2018 Revised: Oct 20, 2019 Accepted: Nov 22, 2019)

สุทธิดา พันธุ์โคตร¹

Suttida Pankot

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดการใช้คำช่วยภาษาญี่ปุ่น และเพื่อศึกษาแนวทางการจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับการใช้คำช่วยภาษาญี่ปุ่นในรายวิชาภาษาญี่ปุ่น 2 ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ มี 2 กลุ่ม คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สาขาภาษาญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ จำนวน 27 คน ที่เรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น 2 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 และอาจารย์ผู้สอนภาษาญี่ปุ่น ในจังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 7 ท่าน โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

---

¹อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

แบบทดสอบการใช้คำช่วยตามเนื้อหาที่ใช้ในรายวิชาภาษาญี่ปุ่น 2 จำนวน 5 ชุด และแบบสอบถามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงพัฒนาการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นด้านการใช้คำช่วยภาษาญี่ปุ่น โดยใช้ค่าสถิติพื้นฐานในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่า อัตราข้อผิดพลาดการใช้คำช่วยของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ มีข้อผิดพลาดในการใช้คำช่วยทั้งหมด จำนวน 2,094 จากอัตราการใช้คำช่วยทั้งหมด 4,266 ครั้ง อัตราข้อผิดพลาดในการใช้คำช่วยในภาพรวมที่พบมากที่สุดห้าอันดับ คือ คำช่วย まで (made) เป็นคำช่วยที่มีข้อผิดพลาดมากที่สุดเป็นอันดับที่หนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 74.04 รองลงมา คือ คำช่วย も (mo) คิดเป็นร้อยละ 72.84, คำช่วย で (de) คิดเป็นร้อยละ 71.02, คำช่วย より (yori) คิดเป็นร้อยละ 70.37 และ คำช่วย へ (e) คิดเป็นร้อยละ 65.19 ตามลำดับ และแนวทางการจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับการใช้คำช่วยภาษาญี่ปุ่นในรายวิชาภาษาญี่ปุ่น 2 สรุปได้ 5 ประเด็นหลัก ดังนี้ 1) การสอนเน้นการบรรยาย การยกตัวอย่างรูปประโยคที่หลากหลาย การวิเคราะห์ความแตกต่างของคำช่วย 2) เน้นการฝึกทำแบบฝึกหัด การฝึกฝนและการนำเสนองานทั้งทักษะการพูดและการเขียน 3) ใช้กิจกรรมเสริมทักษะระหว่างเรียน อาทิเช่น การทำแผนที่ความคิด (Mind map) ใช้เกมเสริมทักษะ เป็นต้น 4) ควรมีการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง และ 5) ในด้านสื่อการเรียนการสอน นอกจากหนังสือหรือตำราเรียนแล้ว ควรมีการบูรณาการสื่อการเรียนการสอนให้มีความหลากหลาย เช่น ภาพช่วยจำ การจัดบอร์ด การใช้สื่อสิ่งพิมพ์ โฆษณา นิทาน หรือสื่อสังคมออนไลน์ (Social media) เป็นต้น

คำสำคัญ: ข้อผิดพลาดการใช้คำช่วยภาษาญี่ปุ่น การเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น

Abstract

This research aims to study errors of using Japanese particles to have guidelines for teaching strategies in Japanese 2 of First-year students (Japanese Major), Sisaket Rajabhat University. The samples used in this research can be divided into two groups. One group was 27 students studying Japanese 2 during the second-semester academic year 2016 from the Faculty of Humanities and Social Sciences, Sisaket Rajabhat University, and the other group was 7 Japanese teachers in Sisaket Province. Research Instruments used in this study were 5 particle exercises used in Japanese 2 and questionnaires. Also, the data were analyzed by using mean, standard deviation and percentage.

The data used in this study were the errors from 4,266 particle exercise items gathered from studying tasks of the 1st year students enrolled in Japanese 2 in the academic year 2016. The findings indicate that there were 2,094 errors out of 4,266 particle exercise items, and there were five most common types of particle errors. Among those five types of particles, *まで* (*made*) was the most frequently found (74.04%), followed by *も* (*mo*) (72.84%) and *で* (*de*) (71.02%) respectively. Also, the other two types of errors found were *より* (*yori*) (70.37%), and *へ* (*e*) (65.19%) respectively.

Besides, Guidelines for teaching strategies in Japanese 2 gathered from 7 Japanese teachers in Sisaket Province were collected as significant data. The researcher summarizes 5 ways to improve teaching strategies which are 1) showing more examples in various sentence patterns 2) emphasizing on exercise in both written tasks

and oral presentation 3) adding more supportive skill activities such as Mind Map, games 4) encouraging self-study and 5) integrating new and up-to-date various learning materials such as picture cards, written media (advertisements, storybooks) and social media.

Keyword: Errors of using Japanese Particles, Japanese Teaching

บทนำ

ปัจจุบันประเทศญี่ปุ่นเข้ามามีบทบาทในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทยเป็นอย่างมาก ดังจะเห็นได้จากการขยายตัวของนิคมอุตสาหกรรมญี่ปุ่นที่กระจายตัวอยู่ในประเทศไทย จากผลสำรวจเกี่ยวกับแนวโน้มการลงทุนของบริษัทร่วมทุนญี่ปุ่นในประเทศไทย ปีพ.ศ. 2557 ขององค์การส่งเสริมการค้าต่างประเทศของญี่ปุ่น พบว่าจำนวนบริษัทร่วมทุนญี่ปุ่นที่ได้รับการตรวจสอบยืนยันสถานะในการประกอบธุรกิจในประเทศไทยทั้งสิ้น จำนวน 4,567 บริษัท เพิ่มขึ้น 683 บริษัท เมื่อเปรียบเทียบกับการสำรวจในครั้งก่อน (องค์การส่งเสริมการค้าต่างประเทศของญี่ปุ่น, 2558, น. 1-3) อีกทั้งการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ซึ่งมีการเพิ่มประเทศญี่ปุ่นเป็นประเทศสมาชิกตามกรอบความร่วมมืออาเซียน+3 (ASEAN+3) ทำให้ญี่ปุ่นมีบทบาทมากยิ่งขึ้นในระดับภูมิภาคอาเซียน ในการพัฒนาและส่งเสริมความร่วมมือด้านเศรษฐกิจ ดังนั้น ในแต่ละปีตลาดแรงงานจึงต้องการบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นเพิ่มมากขึ้น เพื่อการติดต่อประสานงานที่สะดวก รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ ภาษาญี่ปุ่นจึงมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของไทย

การจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทยมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น ทั้งระดับมัธยมศึกษาและระดับอุดมศึกษา ซึ่งจากการสำรวจของเจแปนฟาว์นเดชัน ประจำปีพ.ศ. 2558 (Japan Foundation, 2016, p. 9-17) พบว่าในประเทศไทยมีจำนวนผู้เรียนภาษาญี่ปุ่น 173,817 คน จำนวนสถาบันการสอนภาษาญี่ปุ่น 606 แห่ง และจำนวนผู้สอน 1,911 คน ซึ่งมีจำนวนเพิ่มขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับผลสำรวจ

ในปีพ.ศ. 2555 มีจำนวนผู้เรียนภาษาญี่ปุ่น 129,616 คน จำนวนสถาบันการสอนภาษาญี่ปุ่น 465 แห่ง และจำนวนผู้สอน 1,387 คน อีกทั้งยังพบว่าผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทยมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ แสดงให้เห็นถึงความจำเป็นและความสำคัญของภาษาญี่ปุ่น ส่งผลให้การจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นมีความสำคัญอย่างยิ่ง เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง การเรียนรู้โครงสร้างไวยากรณ์มีความจำเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากไวยากรณ์มีความสำคัญในฐานะที่เป็นองค์ประกอบหนึ่งของการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร Wilkins (1974 อ้างถึงใน ศุภวรรณ ทะกันจร, 2542, น. 12) ได้กล่าวว่าระบบไวยากรณ์มีประโยชน์มากเพราะช่วยในการหาข้อความในการพูดเพื่อติดต่อสื่อสาร และการที่จะตีความคำพูดต่าง ๆ ได้อย่างแม่นยำนั้นต้องรู้ระบบไวยากรณ์ที่เกิดขึ้นในประโยคนั้น ๆ ด้วย การใช้และความเข้าใจภาษาใดภาษาหนึ่ง และมีความสอดคล้องกับความเห็นของ Buckby (1987 อ้างถึงใน ตาเรศ โขสิวิสกุล, 2533, น. 35) ที่กล่าวว่า ความรู้ทางไวยากรณ์และโครงสร้างเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งของความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เพราะการสื่อสารไม่สามารถดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพได้ถ้าไม่มีความรู้ทางไวยากรณ์ ผู้เรียนจำเป็นต้องมีทั้งความหมายในการสื่อสารและความสามารถทางไวยากรณ์

การเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นก็เช่นเดียวกัน การเรียนรู้โครงสร้างไวยากรณ์เป็นสิ่งสำคัญสำหรับผู้เรียนที่จะนำไปใช้ เป็นองค์ประกอบในการสื่อสารและถ่ายทอดให้ตรงตามวัตถุประสงค์ เนื่องจากแต่ละภาษามีลักษณะโครงสร้างไวยากรณ์เฉพาะของตัวเอง ซึ่งอาจมีทั้งความเหมือน ลักษณะที่คล้ายกัน และลักษณะที่แตกต่างกัน (วิเนส จันทะวงษ์ศรี, 2556, น. 1)

สมเกียรติ เสงวกิจวงนิช (2555, น. 2-3) ได้ศึกษาถึงปัญหาการใช้และการเรียนรู้คำช่วยชี้สถานที่ こ (ni) และ で (de) ของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทย พบว่าผู้เรียนเลือกใช้คำช่วยจากการพิจารณาคำกริยาาก่อนเป็นอันดับแรก เนื่องจากความคุ้นเคยการจดจำคำศัพท์และโครงสร้างคำกริยาในระดับกลุ่มก่อน

แต่ไม่สามารถใช้คำช่วยได้ในประโยคที่มีความซับซ้อนทางโครงสร้างไวยากรณ์ อาทิเช่น กรณีที่มีคำกริยาที่มีความหมายแสดงถึงการเคลื่อนที่ โดยเฉพาะกรณีที่มีคำมาแทรกระหว่างคำนามและคำกริยา

พรรั้มภา เจริญศิริ และอัษฎายุทธ ชูศรี (2557, น. 31-40) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับแนวโน้มการใช้คำช่วยท้ายประโยค (終助詞)「よね (yone)」ของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทย พบว่าผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทยมีแนวโน้มที่จะเลือกใช้คำช่วยท้ายประโยค「よね (yone)」 ต่างจากเจ้าของภาษาถึง 5 หน้าทีจากทั้งหมด 9 หน้าที ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่จะจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับคำช่วยท้ายประโยค「よね (yone)」 ให้มากยิ่งขึ้น

สุณีย์รัตน์ เนียรเจริญสุข (2551, น. 109 - 131) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการเขียนของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาญี่ปุ่นระดับสูง พบว่า ข้อผิดพลาดส่วนใหญ่เป็นข้อผิดพลาดที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนไปแล้วในระดับต้นและระดับกลาง และเมื่อวิเคราะห์แยกตามประเภทของข้อผิดพลาดพบว่านักศึกษามีข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการใช้คำช่วยอยู่ในระดับมาก โดยคิดเป็นร้อยละ 25.9 และเป็นอันดับที่ 2 จากประเภทข้อผิดพลาดทั้งหมด 7 ประเภท โดยสอดคล้องกับงานวิจัยของสร้อยสุดา ณ ระนอง (2549, น. 546 - 554) ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับข้อผิดพลาดในเรื่องความภาษาญี่ปุ่นขั้นสูงและทัศนคติต่อการเขียนเรียงความของนักศึกษาไทย พบว่า คำช่วยพบข้อผิดพลาดมากที่สุดจำนวน 1,017 แห่ง จากข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์รวมกัน ได้แก่ คำช่วย สำนวน จบประโยค คำเชื่อม กาลและการณ์ลักษณะ คำยกย่องถ่อมตัวและคำขยาย และพบว่าคำช่วยที่มีข้อผิดพลาดมากที่สุด ได้แก่ wa, ga, ni, o, no และ de

จากผลงานวิจัยเกี่ยวกับข้อผิดพลาดในการใช้คำช่วยภาษาญี่ปุ่นดังกล่าวข้างต้น ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการใช้คำช่วยของผู้เรียนชาวไทย ซึ่งยังพบว่าผู้เรียนส่วนใหญ่มักจะใช้คำช่วยผิดจากหลักภาษาที่ถูกต้อง และมีวิธีการใช้คำช่วยที่ต่างจากเจ้าของภาษา จึงอาจส่งผลต่อการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นเกิดความคลาดเคลื่อนและเกิดความเข้าใจผิดได้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้คำช่วย

และศึกษาแนวทางการแก้ไขปัญหาการใช้คำช่วยภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาศักยภาพผู้เรียนและการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดการใช้คำช่วยภาษาญี่ปุ่นในรายวิชาภาษาญี่ปุ่น 2 ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ
2. เพื่อศึกษาแนวทางการจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับการใช้คำช่วยภาษาญี่ปุ่นในรายวิชาภาษาญี่ปุ่น

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาแนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดการใช้คำช่วยภาษาญี่ปุ่นในรายวิชาภาษาญี่ปุ่น 2 ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดการใช้คำช่วยภาษาญี่ปุ่นและเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาญี่ปุ่น 2 มีการดำเนินการวิจัยดังนี้

กลุ่มเป้าหมาย แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 นักศึกษาปริญญาตรีสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ ที่เรียนรายวิชาภาษาญี่ปุ่น 2 จำนวน 27 คน ซึ่งลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 และกลุ่มที่ 2 ครูผู้สอนภาษาญี่ปุ่นในจังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 7 คน

เครื่องมือในการวิจัยที่ใช้ในงานวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ 1) แบบทดสอบการใช้คำช่วย เนื้อหาที่ใช้ในรายวิชาภาษาญี่ปุ่น 2 จำนวน 5 ชุด ตามเนื้อหาในการจัดการเรียนการสอนโดยใช้หนังสือมินนะโนะนิงโกะ บทที่ 7 ถึงบทที่ 16 และ 2) แบบสอบถามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงพัฒนาการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นด้านการใช้คำช่วยภาษาญี่ปุ่น

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูล ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นวางแผน

- 1.1 ศึกษาเนื้อหาที่ใช้ในการเรียนการสอนไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่น
- 1.2 ศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์

ข้อผิดพลาดในการใช้ภาษา

ขั้นที่ 2 วิเคราะห์เนื้อหาให้ตรงตามมาตรฐานหลักสูตรศิลปศาสตร์
ภาษาญี่ปุ่นฉบับปรับปรุงปี พ.ศ. 2559

ขั้นที่ 3 ขั้นการสร้างแบบทดสอบการใช้คำช่วย เนื้อหาที่ใช้ในรายวิชา
(1561117) ภาษาญี่ปุ่น 2 จำนวน 5 ชุด

ขั้นที่ 4 ขั้นการปรับปรุงและแก้ไขแบบทดสอบการใช้คำช่วย

4.1 นำแบบทดสอบการใช้คำช่วยที่สร้างขึ้น นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ
ตรวจสอบ พิจารณาความถูกต้องด้านเนื้อหา การใช้ภาษา ความเหมาะสม
ของแบบทดสอบ

4.2 นำแบบทดสอบการใช้คำช่วยที่ได้รับการตรวจพิจารณา
ปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องเหมาะสม โดยมีประเด็นแก้ไขตามคำแนะนำ

4.3 นำแบบทดสอบการใช้คำช่วยที่ผ่านการตรวจสอบแล้ว
ไปปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ
เพื่อตรวจสอบอีกครั้งหนึ่งก่อนนำไปใช้จริง

ขั้นที่ 5 ขั้นดำเนินการเก็บข้อมูลข้อผิดพลาดในการใช้คำช่วย

5.1 ดำเนินการเก็บข้อมูลโดยให้นักศึกษาทำแบบทดสอบ
การใช้คำช่วย จำนวน 5 ชุด

5.2 วิเคราะห์และบันทึกความถี่ของข้อผิดพลาดด้านการใช้คำช่วย
โดยการหาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ค่าความถี่ และร้อยละ (Percentage) ของคำช่วย
แต่ละคำช่วยเพื่อหาระดับของข้อผิดพลาดในการใช้คำช่วย

ขั้นที่ 6 ขั้นการสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ
เพื่อปรับปรุงพัฒนาการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นด้านการใช้คำช่วยภาษาญี่ปุ่น

โดยนำผลข้อมูลที่ได้จากวิเคราะห์และบันทึกความถี่ของข้อผิดพลาดด้านการใช้คำช่วย มาสร้างแบบทดสอบมาสอบถามอาจารย์ผู้สอนภาษาญี่ปุ่นในจังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 7 ท่าน

ขั้นที่ 7 ขั้นการปรับปรุงและแก้ไขแบบสอบถามความคิดเห็นและ ข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงพัฒนาการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นด้านการใช้คำช่วย ภาษาญี่ปุ่น

7.1 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้น นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ พิจารณาความถูกต้องด้านเนื้อหา การใช้ภาษา ความเหมาะสมของแบบสอบถาม

7.2 นำแบบสอบถามที่ได้รับการตรวจพิจารณาปรับปรุงแก้ไข ให้ถูกต้องเหมาะสม โดยมีประเด็นแก้ไขตามคำแนะนำ

7.3 นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบแล้วไปปรับปรุงแก้ไข ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบอีกครั้งหนึ่ง ก่อนนำไปใช้จริง

ขั้นที่ 8 วิเคราะห์และอภิปรายผล

8.1 วิเคราะห์และสรุปข้อมูลที่ได้จากผลระดับข้อผิดพลาด ในการใช้คำช่วยของนักศึกษาและแบบสอบถามอาจารย์ผู้สอนภาษาญี่ปุ่น โดยการหาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าความถี่ (Mean) ค่าร้อยละ (Percentage) และ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)

8.2 นำข้อมูลที่ได้มาอภิปรายผลโดยใช้วิธีการพรรณนา

ผลการวิจัย

จากการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบทดสอบการใช้คำช่วย จำนวน 5 ชุด ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษที่เรียนรายวิชา ภาษาญี่ปุ่น 2 จำนวน 27 คน ซึ่งลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 พบว่ามีข้อผิดพลาด ในการใช้คำช่วยทั้งหมด จำนวน 2,094 จากอัตราการเติมคำช่วยทั้งหมด 4,266 ครั้ง

อัตราข้อผิดพลาดในการใช้คำช่วยในภาพรวมที่พบมากที่สุดห้าอันดับ คือ คำช่วย まで (made) เป็นคำช่วยที่มีข้อผิดพลาดมากที่สุดเป็นอันดับที่หนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 74.04 รองลงมา คือ คำช่วย も (mo) คิดเป็นร้อยละ 72.84, คำช่วย で (de) คิดเป็นร้อยละ 71.02, คำช่วย より (yori) คิดเป็นร้อยละ 70.37 และ คำช่วย へ (e) คิดเป็นร้อยละ 65.19 ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาเป็นรายแบบทดสอบการใช้คำช่วยของแต่ละชุด ทั้งหมดจำนวน 5 ชุด มีรายละเอียดดังนี้

แบบทดสอบชุดที่ 1 อัตราข้อผิดพลาดในการใช้คำช่วยที่มีข้อผิดพลาดมากที่สุด คือ คำช่วย で (de) คิดเป็นร้อยละ 48.89 รองลงมา คือ คำช่วย の (no) คิดเป็นร้อยละ 41.98, คำช่วย に (ni) คิดเป็นร้อยละ 37.78, คำช่วย と (to) คิดเป็นร้อยละ 37.04 และ คำช่วย は (wa) คิดเป็นร้อยละ 34.81 ตามลำดับ

แบบทดสอบชุดที่ 2 อัตราข้อผิดพลาดในการใช้คำช่วยที่มีข้อผิดพลาดมากที่สุด คือ คำช่วย も (mo) คิดเป็นร้อยละ 85.19 รองลงมา คือ คำช่วย で (de) คิดเป็นร้อยละ 70.37, คำช่วย から (kara) คิดเป็นร้อยละ 62.92, คำช่วย に (ni) คิดเป็นร้อยละ 57.87 และ คำช่วย の (no) คิดเป็นร้อยละ 57.41 ตามลำดับ

แบบทดสอบชุดที่ 3 อัตราข้อผิดพลาดในการใช้คำช่วยที่มีข้อผิดพลาดมากที่สุด คือ คำช่วย 左 (o) คิดเป็นร้อยละ 90.74 รองลงมา คือ คำช่วย で (de) และ คำช่วย に (ni) มีอัตราข้อผิดพลาดการใช้คำช่วย ร้อยละ 62.92 เท่ากัน คำช่วย より (yori) คิดเป็นร้อยละ 70.37 ข้อที่ไม่จำเป็นในการใช้คำช่วย มีอัตราข้อผิดพลาดมากเป็นอันดับที่สี่ คิดเป็นร้อยละ 59.26 และอัตราข้อผิดพลาดการใช้คำช่วยมากเป็นอันดับที่ห้า คิดเป็นร้อยละ 48.15 มีจำนวน 3 คำช่วยที่มีอัตราข้อผิดพลาดเท่ากัน ได้แก่ から (kara), まで (made) และ も (mo)

แบบทดสอบชุดที่ 4 อัตราข้อผิดพลาดในการใช้คำช่วยที่มีข้อผิดพลาดมากที่สุด คือ คำช่วย で (de) คิดเป็นร้อยละ 87.04 รองลงมา คือ คำช่วย も (mo) คิดเป็นร้อยละ 85.19, คำช่วย の (no) และ คำช่วย から (kara) มีอัตราข้อผิดพลาดการใช้คำช่วย ร้อยละ 77.78 เท่ากัน คำช่วย へ (e) คิดเป็นร้อยละ 65.19 และ คำช่วย と (to) คิดเป็นร้อยละ 62.96 ตามลำดับ

แบบทดสอบชุดที่ 5 อัตราข้อผิดพลาดในการใช้คำช่วยที่มีข้อผิดพลาดมากที่สุด คือ คำช่วย まで (made) คิดเป็นร้อยละ 100 รองลงมา คือ คำช่วย で (de) คิดเป็นร้อยละ 77.78, คำช่วย の (no) คิดเป็นร้อยละ 50, คำช่วย が (ga) คิดเป็นร้อยละ 48.15 และ คำช่วย に (ni) คิดเป็นร้อยละ 44.44 ตามลำดับ

จากข้อมูลอาจารย์ผู้สอนภาษาญี่ปุ่นที่ตอบแบบสอบถาม เพื่อเป็นแนวทางแก้ไขปัญหาการใช้คำช่วยภาษาญี่ปุ่น มีรายละเอียดดังนี้

1) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 85.7 และเพศชาย จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 14.3 มีอายุระหว่าง 31-40 ปี 3 คน คิดเป็นร้อยละ 42.8 รองลงมา คือ อายุระหว่าง 21-30 ปี และ อายุ 41 ปีขึ้นไป 2 คน คิดเป็นร้อยละ 28.6 เท่ากัน ส่วนใหญ่การศึกษาระดับปริญญาตรี 5 คน คิดเป็นร้อยละ 71.4 ระดับปริญญาโท 2 คน คิดเป็นร้อยละ 28.6 และมีประสบการณ์สอนส่วนใหญ่อยู่ระหว่างช่วง 1 - 5 ปี และ 6 - 10 ปี 3 คน คิดเป็นร้อยละ 42.8 มีจำนวนเท่ากัน รองลงมา คือ ระหว่างช่วง 21 - 25 ปี 1 คน คิดเป็นร้อยละ 4.4

2) ข้อมูลสภาพทั่วไปการจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น หนังสือเรียนภาษาญี่ปุ่นที่ผู้ตอบแบบสอบถามใช้ส่วนใหญ่สามอันดับแรก คือ Akiko to Tomodachi คิดเป็นร้อยละ 71.4 รองลงมา คือ Minna No Nihongo คิดเป็นร้อยละ 57.2 และ Koharutoisshoni คิดเป็นร้อยละ 28.6

จำนวนนักเรียนต่อห้องส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 26-30 คน จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 42.8 รองลงมา คือ น้อยกว่า 20 คน จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 28.6 และระหว่าง 35-40 คน และมากกว่า 40 คน มีจำนวนเท่ากัน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 14.3 ตามลำดับ

จำนวนคาบสอนต่อสัปดาห์ น้อยกว่า 16 คาบ/สัปดาห์ และมากกว่า 25 คาบ/สัปดาห์ มีจำนวนเท่ากัน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 42.8 17-20 คาบ/สัปดาห์ มีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 14.4 และส่วนใหญ่มีครูผู้สอนชาวญี่ปุ่น จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 71.4 รองลงมา คือ ไม่มีครูผู้สอนชาวญี่ปุ่น จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 28.6

3) ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงพัฒนาการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นด้านการใช้คำช่วยภาษาญี่ปุ่น

อัตราข้อผิดพลาดการใช้คำช่วยของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ ในรายวิชาภาษาญี่ปุ่น 2 ซึ่งลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โดยรวมทุกประเด็น ผู้ตอบแบบสอบถามเห็นด้วยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.67 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.14

ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อผลการใช้คำช่วยของนักศึกษาสรุปได้ดังนี้

นักศึกษาอาจมีความสับสนหรือยังไม่เข้าใจในการใช้คำช่วย เนื่องจากคำช่วยแต่ละตัวสามารถใช้ในหลายกรณี และบางตัวมีหน้าที่คล้ายกัน โดยอาจเกิดจากการเทียบเคียงกับภาษาไทยจึงทำให้เกิดความผิดพลาด

กิจกรรมส่งเสริมการใช้คำช่วยที่ผู้ตอบแบบสอบถามมีการใช้ในการจัดการเรียนการสอน มีดังนี้

1. ทำ Mind map โดยเขียนหน้าที่ของคำช่วย
2. เน้นบรรยายเกี่ยวกับคำช่วย เพื่อให้มีความเข้าใจมากขึ้นและสามารถนำไปใช้ในประโยคนั้น ๆ ได้
3. การเล่นเกมในห้องเรียนเกี่ยวกับการใช้คำช่วยเพื่อให้เข้าใจเพิ่มมากขึ้น
4. ฝึกพูดประโยคที่มีการใช้คำช่วยที่แตกต่างกันบ่อย ๆ ให้เกิดความเคยชิน

5. ครูผู้สอนกำหนดคำช่วยที่พบว่ามีปัญหาสำหรับผู้เรียน และศึกษาจากบทความ นิทาน โฆษณา หลังจากศึกษาจากสื่อเหล่านั้นแล้ว ให้นำเสนอด้วยตนเองโดยการพูดหรือเขียน ด้วยการคิดและเขียนบทความ โฆษณา บันทึกประจำวัน

6. แสดงตัวอย่างในสถานการณ์ที่หลากหลายและให้นักศึกษาช่วยกันคิด
ข้อเสนอแนะในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อแก้ไขปัญหาข้อผิดพลาดด้านการใช้คำช่วยของนักศึกษา ตามผลข้อผิดพลาดในการใช้คำช่วยข้างต้น มีดังนี้

1. ยกตัวอย่างหลาย ๆ ตัวอย่าง
2. จัดแบบภาพ เพราะภาพช่วยให้เข้าใจง่ายและจดจำดี
3. การจัดบอร์ดเพื่ออธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับคำช่วยนั้น ๆ เพื่อให้เข้าใจได้ง่ายขึ้น

4. สร้างกิจกรรมในห้องเรียนเพิ่มขึ้น
5. แสดงประโยคตัวอย่างการใช้คำช่วยเหล่านี้ และให้นักศึกษาแต่งประโยคโดยใช้คำช่วยเหล่านี้ คนละ 1 ประโยค ทีละคน ให้กลายเป็นเรื่องราวที่สอดคล้องกัน กลายเป็นเรื่องเล่า 1 เรื่อง

6. ฝึกเขียนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวัน เช่น การเขียนบันทึกประจำวัน การนัดหมายและการวางแผนการเดินทาง

7. นำประโยคที่ใช้คำช่วยใกล้เคียงกันมาวิเคราะห์ทีละประโยกว่าเหตุใดจึงต้องใช้คำช่วยนี้

ข้อเสนอแนะหรือแนวทางอื่น ๆ

1. การฝึกทำแบบฝึกหัดบ่อย ๆ จะทำให้เกิดความชำนาญมากขึ้น
2. เน้นบรรยายคำช่วยให้แน่นกว่านี้ เพื่อการส่งต่อให้แก่ นักเรียนได้อย่างถูกต้อง และสามารถนำคำช่วยมาใช้ในประโยคได้อย่างเข้าใจมากยิ่งขึ้น

3. ให้ฝึกพูด ฝึกเขียนบ่อย ๆ จนเกิดความเคยชิน

4. การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองจากสื่อสิ่งพิมพ์ โฆษณาหรือสื่อจาก Social Media แล้วฝึกเขียนหรือพูดเลียนแบบการใช้คำช่วยที่พบว่ามีปัญหาและยุ่งยากในการใช้

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดการใช้คำช่วยของนักศึกษาปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ ที่เรียนรายวิชา ภาษาญี่ปุ่น 2 ซึ่งลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 พบว่า อัตราข้อผิดพลาดในการใช้คำช่วยในภาพรวม

ที่พบมากที่สุดห้าอันดับแรก คือ คำช่วย まで (made) เป็นคำช่วยที่มีข้อผิดพลาดมากที่สุดเป็นอันดับที่หนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 74.04 รองลงมา คือ คำช่วย も (mo) คิดเป็นร้อยละ 72.84, คำช่วย で (de) คิดเป็นร้อยละ 71.02, คำช่วย より (yori) คิดเป็นร้อยละ 70.37 และ คำช่วย へ (e) คิดเป็นร้อยละ 65.19 ตามลำดับ โดยผลการศึกษาอัตราข้อผิดพลาดในการใช้คำช่วยที่พบอัตราข้อผิดพลาดห้าอันดับนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของสร้อยสุดา ณ ระนอง (2549, น. 546 - 554) ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับข้อผิดพลาดในเรื่องความภาษาญี่ปุ่นขั้นสูงและทัศนคติต่อการเขียนเรียงความของนักศึกษาไทย พบว่า คำช่วยพบข้อผิดพลาดมากที่สุด จำนวน 1,017 แห่ง โดยคำช่วย で (de) มีอัตราการผลิตมากที่สุดในหกอันดับแรก เช่นเดียวกับ สุนิย์รัตน์ เนียรเจริญสุข (2551, น. 109 - 131) ที่ทำการศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการเขียนของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาญี่ปุ่นระดับสูง พบว่า ข้อผิดพลาดประเภทที่เกี่ยวกับการใช้คำช่วยมีข้อผิดพลาดมากเป็นอันดับที่ 2 (ร้อยละ 25.9) จากประเภทของข้อผิดพลาดทั้งหมด และเมื่อพิจารณาถึงข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการใช้คำช่วย พบว่าคำช่วย で (de) และ คำช่วย も (mo) เป็นคำช่วยที่มีอัตราการผลิตมากที่สุดในจำนวนคำช่วยที่มีอัตราข้อผิดพลาดมากที่สุดเก้าอันดับแรก และสอดคล้องกับการศึกษาของพิชราพรรณ สุวรรณภูมิ และพิมพ์ บัญญัติญาโรจน์ (2559, น. 81-92) ที่ทำการศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นจากบทสนทนาในแอปพลิเคชันไลน์ โดยพบว่าคำช่วยที่มีข้อผิดพลาดมากที่สุด คือ คำช่วยที่ตามหลังคำนามเพื่อบ่งชี้สถานที่ คือ คำช่วย へ (e) และคำช่วย で (de) จากจำนวนอัตราข้อผิดพลาดมากที่สุดสามอันดับแรก นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของทัศนีย์ เมธาพิสิฐ (2549, น.23-29) ที่ศึกษาอิทธิพลของภาษาไทยต่อการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนชาวไทย พบว่า คำช่วยที่ผู้เรียนมีปัญหาในการใช้มากที่สุดคือ คำช่วย で (de) ในสามอันดับแรก ซึ่งเกิดมาจากอิทธิพลของภาษาไทย ทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสน โดยมีลักษณะผิด 3 ประเภทใหญ่ ๆ คือ 1) ผิดเนื่องจากการจับคู่คำในภาษาไทยกับคำช่วยภาษาญี่ปุ่น 2) ผิดเนื่องจากโครงสร้างวลีในภาษาไทยสามารถวางคำนามติดกันโดยไม่มีคำช่วย 3) ผิดเนื่องจากเหมารวมคำที่เป็น

กรรมของกริยาว่าจะใช้คำช่วย を (o) จึงมีแนวโน้มที่จะใช้คำช่วย を (o) มากกว่าคำช่วยอื่น ดังที่สมเกียรติ เสงวีกิจวงนิช (2555, น. 2-3) ได้ศึกษาถึงปัญหาการใช้และการเรียนรู้คำช่วยสี่สถานที่ に (ni) และ で (de) ของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทย พบว่าผู้เรียนเลือกใช้คำช่วยจากการพิจารณาคำกริยาก่อนเป็นอันดับแรกเนื่องจากความคุ้นเคย การจดจำคำศัพท์และโครงสร้างคำกริยาในระดับกลุ่มก่อนแต่ไม่สามารถใช้คำช่วยได้ในประโยคที่มีความซับซ้อนทางโครงสร้างไวยากรณ์ อาทิเช่น กรณีสที่มีคำกริยาที่มีความหมายแสดงถึงการเคลื่อนที่ โดยเฉพาะกรณีสที่มีคำมาแทรกระหว่างคำนามและคำกริยา

แนวทางการจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับการใช้คำช่วยภาษาญี่ปุ่นเพื่อแก้ปัญหาคำช่วยของผู้เรียน ควรเน้นรูปแบบการเรียนที่สร้างความรู้ความเข้าใจและความสามารถในการวิเคราะห์ความแตกต่างของคำช่วยที่มีความหมายใกล้เคียงกัน โดยมีกิจกรรมส่งเสริมการเรียนการสอนแบ่งออกเป็น 5 ประเด็นหลัก ดังนี้ 1) การสอนเน้นการบรรยาย การยกตัวอย่างรูปประโยคที่หลากหลาย การวิเคราะห์ความแตกต่างของคำช่วย ดังที่ ทิศนา แคมมณี (2544, น. 13-15) ได้อธิบายถึงการสอนแบบบรรยายไว้ว่า เป็นการสอนเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหาสาระหรือความรู้จำนวนมาก ในลักษณะ คม ชัด ลึก พร้อม ๆ กันในเวลาจำกัด และเพื่อให้ความรู้ประสบการณ์ให้แก่ผู้เรียน ซึ่งเป็นความรู้ที่ค้นหายากหรือเป็นประสบการณ์เฉพาะของผู้สอนเอง การสอนแบบบรรยายมีข้อดี ดังนี้ ผู้สอนสามารถนำความรู้ที่เป็นจุดเด่นจากตำราหลาย ๆ เล่มมาประมวลและบูรณาการไว้ด้วยกันในการบรรยาย และเหมาะสมกับเนื้อหาที่มีความยุ่งยาก ซับซ้อน เมื่อผู้เรียนได้ฟังบรรยายแล้วจะเข้าใจง่ายกว่าไปศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ซึ่งต้องใช้เวลานานมากกว่า และอาจเข้าใจคลาดเคลื่อน 2) เน้นการฝึกทำแบบฝึกหัด การฝึกฝนและการนำเสนองานทั้งทักษะการพูดและการเขียน โดยสอดคล้องกับงานวิจัยของณัฐริราชทัพนิม (2555, น. 39-44) ได้ศึกษาการสร้างแบบฝึกช่วยจำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นพบว่าผลการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกมีความแตกต่างกัน โดยผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและสูงกว่าเกณฑ์

ที่กำหนดไว้ คิดเป็นร้อยละ 74.1 แสดงให้เห็นว่าหลังจากใช้แบบฝึกหัดแล้ว ผู้เรียนสามารถจำคำศัพท์และนำไปใช้ได้จริง 3) ใช้กิจกรรมเสริมทักษะระหว่างเรียน อาทิเช่น การทำแผนที่ความคิด (Mind map) ใช้เกมเสริมทักษะ เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของศศิวิมล พชรศิลป์ (2559, น. 899-913) ได้ศึกษาการพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นโดยใช้เกม พบว่านักเรียนมีความรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยที่คะแนนแต่ละหน่วยการเรียนรู้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความรู้หลังเรียนสูงขึ้น โดยมีคะแนนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 และนักเรียนส่วนใหญ่มีความคงทนในการจดจำคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น โดยใช้เกม และมีความพึงพอใจต่อการใช้เกม เพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.37$) 4) ควรมีการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ดังที่ Knowles (1975) ได้อธิบายถึงของการเรียนรู้ด้วยตนเองเอาไว้ว่าเป็นกระบวนการที่ผู้เรียนคิดริเริ่มการเรียนรู้ของตนเอง โดยผู้เรียนเป็นผู้กำหนดเป้าหมาย สื่อการเรียนรู้ และเลือกวิธีการเรียนรู้เอง มีความเป็นอิสระในการเรียน ซึ่งทำให้ผู้เรียนมีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจนและมีแรงจูงใจสูง เกิดการเรียนรู้อย่างตั้งใจ จึงส่งผลให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบต่อตนเองเพิ่มขึ้นและสามารถใช้ประโยชน์จากการเรียนรู้นำไปพัฒนาความเป็นตนเอง นอกจากนี้ การเรียนรู้ด้วยตนเองทำให้ผู้เรียนสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคม ได้ทันต่อเหตุการณ์การเปลี่ยนแปลงของโลก เพราะการเรียนรู้ด้วยตนเอง เป็นการสร้างนิสัยและความสามารถในการแสวงหาความรู้ ดังนั้น การเรียนรู้ด้วยตนเองจึงเป็นกระบวนการที่ผู้เรียนมีการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต และสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ประโยชน์ได้อย่างยั่งยืน และ 5) ในด้านสื่อการเรียน การสอน นอกจากหนังสือหรือตำราเรียนแล้ว ควรมีการบูรณาการสื่อการเรียน การสอนให้มีความหลากหลาย เช่น ภาพช่วยจำ การจัดบอร์ด การใช้สื่อสิ่งพิมพ์ โฆษณา นิทาน หรือสื่อสังคมออนไลน์ (Social media) เป็นต้น โดยสอดคล้องกับงานวิจัยของทรงพล รัตน์ดิลกพานิชย์ (2557, น. 33-50) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาสื่อมัลติมีเดียในการเรียนตัวอักษรคันจิด้วยเทคนิคเชื่อมโยงจากรูปภาพ พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้

สื่อมัลติมีเดียสูงกว่าการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่าผลจากวิธีการเรียนด้วยสื่อมัลติมีเดียมีประสิทธิภาพดีกว่าผลจากวิธีการจัดการเรียนรู้แบบปกติ และสอดคล้องกับศุภฤติดา นันตะภุมิ (2558, น. 70-72) ที่ศึกษาการจัดการเรียนการสอนการฟังภาษาญี่ปุ่นโดยใช้ภาพยนตร์การ์ตูน พบว่า หลังจากการเรียนโดยใช้สื่อภาพยนตร์การ์ตูนผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางด้านการฟังภาษาญี่ปุ่นหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนสอนอยู่ในระดับมาก เนื่องจากภาพยนตร์การ์ตูนช่วยให้รู้สึกสนุกสนาน ตื่นเต้น มีความน่าสนใจ และสามารถฟังจับประเด็นภาษาญี่ปุ่นในระดับความเร็วปกติของชาวญี่ปุ่นได้ดีมากขึ้น

ข้อเสนอแนะการวิจัย

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1) ผู้สอนสามารถศึกษาสภาพและข้อผิดพลาดการใช้คำช่วย รวมถึงแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่ค้นพบในการวิจัยนี้ไปปรับใช้กับการเรียนการสอนในหลายวิชา เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ

2) สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่นสามารถศึกษาข้อผิดพลาดการใช้คำช่วยของนักศึกษาและศึกษาแนวทางการจัดการเรียนการสอนการใช้คำช่วยเพื่อนำมาปรับใช้กับกระบวนการส่งเสริมการเรียนการสอนด้านการใช้คำช่วยภาษาญี่ปุ่นเพื่อพัฒนาทั้งด้านผู้เรียนและผู้สอนให้มีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1) ควรมีการวิจัยการใช้คำช่วยภาษาญี่ปุ่นที่มีความหมายใกล้เคียงกัน
2) ควรมีการวิจัยด้านการใช้คำช่วยภาษาญี่ปุ่นในรายวิชาต่าง ๆ หรือทักษะอื่น ๆ อาทิเช่น ทักษะด้านการพูด ทักษะด้านการเขียน เป็นต้น ก็จะทำให้ได้ผลการวิจัยที่หลากหลายขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- ณัฐริรา ทับทิม. (2555). รายงานผลการวิจัยเรื่องการสร้างแบบฝึกช่วยจำคำศัพท์
ภาษาญี่ปุ่นสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏ
พิบูลสงคราม. พิษณุโลก : ภาควิชาภาษาญี่ปุ่น คณะมนุษยศาสตร์และ
สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.
- ดาเรศ ไชยสีสกุล. (2533). การวิเคราะห์แบบทดสอบไวยากรณ์แบบเลือกตอบ
วิชาภาษาอังกฤษที่ครูสร้างขึ้นระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในประเทศไทย.
วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- ทรงพล รัตน์ดิลกพานิชย์. (2557). การพัฒนาสื่อมัลติมีเดียวิชาภาษาญี่ปุ่น
เรื่องการเรียนรู้ตัวอักษรคันจิด้วยเทคนิคเชื่อมโยงจากรูปภาพ ชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์. ว.ญี่ปุ่นศึกษา. 32 (1), 33-50.
- ทัศนีย์ เมธาพิสิฐ (2549). รายงานการวิจัย เรื่องการศึกษาอิทธิพลของภาษาไทย
ต่อการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนชาวไทย. กรุงเทพฯ : ภาควิชา
ภาษาญี่ปุ่น คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ทิตนา เขมมณี. (2544). 14 วิธีสอนสำหรับครูมืออาชีพ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์
แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรรัสมิภา เจริญศิริ และอัษฎายุทธ ชูศรี. (2557). แนวโน้มการใช้คำช่วย
ท้ายประโยค「よ」ของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทย. ว.เจแปนฟาร์นเดชั่น.
(11), 31-40.
- พัชราพรรณ สุวรรณภู และพิมพ์ทัย บุญปัญญาโรจน์. (2559). การวิเคราะห์
ข้อผิดพลาดของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นจากบทสนทนาในแอปพลิเคชันไลน์.
ว.มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต, 12 (ฉบับพิเศษ),
81-92.

- วิเนส จันทะวงษ์ศรี. (2556). การศึกษาเปรียบเทียบข้อผิดพลาดในการใช้คำช่วย wa และ ga ตามรูปแบบไวยากรณ์ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏ. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาญี่ปุ่นศึกษา มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ศุภธิดา นันตะภูมิ. (2558). การจัดการเรียนการสอนการฟังภาษาญี่ปุ่น โดยใช้ภาพยนตร์การ์ตูน สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาญี่ปุ่นศึกษา มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ศุภวรรณ ทะกันจร. (2542). ความรู้ด้านไวยากรณ์และการใช้ไวยากรณ์ ในการเขียนอนุเฉทของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียน โดยการกำหนดงานเพื่อยกระดับความตระหนักด้านไวยากรณ์. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ศศิวิมล พชรศิลป์. (2559). การพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นโดยใช้เกม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. ว.บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. 5 (1), 899 - 913.
- สมเกียรติ เศวงกิจฉนิช. (2555). รายงานการวิจัยเรื่องปัญหาการใช้และการเรียนรู้ คำช่วยชี้สถานที่ ณ (ni) และ ณ (de) ของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทย. กรุงเทพฯ : ภาควิชาภาษาญี่ปุ่น คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สร้อยสุดา ณ ระนอง. 2549. ข้อผิดพลาดในเรียงความภาษาญี่ปุ่นขั้นสูงและทัศนคติ ต่อการเขียนเรียงความของนักศึกษาไทย ใน การประชุมทางวิชาการ ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ครั้งที่ 44. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุนีย์รัตน์ เนียรเจริญสุข. (2551). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการเขียน ของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาญี่ปุ่นระดับสูง. ว.ศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. 8 (1), 109 - 131.

องค์การส่งเสริมการค้าต่างประเทศของญี่ปุ่น. (2558). ผลการสำรวจแนวโน้ม
การลงทุนของบริษัทร่วมทุนญี่ปุ่นในประเทศไทยปี พ.ศ. 2557. กรุงเทพฯ :
องค์การส่งเสริมการค้าต่างประเทศของญี่ปุ่น.

Japan Foundation. (2016). 2015 Overseas Japanese Language Education
Institution Survey Results. Bangkok : The Japan Foundation.

Knowles, M.S. (1975). Self- Directed Learning: A Guide for Learner
and Teacher. New York : Association Press Follett.